

РЕШЕНИЕ

№ 2463

гр. София, 25.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Доброслав Руков**

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Христовова, като разгледа дело номер **1827** по описа за **2011** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на З. „Б. В. И. Г.“, представлявано от Р. Я., чрез юрисконсулт К. срещу решение № 124 от 05.01.2011 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 6976/2010 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 12 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-118/12.05.2010 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за Ф. Н. /КФН/ - ръководещ управление „Застрахователен Н.“.

С посоченото НП на З. „Б. В. И. Г.“, на основание чл. 319, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането /КЗ/ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 107, ал. 1 от КЗ, извършено при условията на повторност.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, поради нарушение на материалния закон, необосновано и незаконосъобразно, и затова следва да се отмени, като по същество се отмени и оспореното НП. Алтернативно се иска намаляване на размера на имуществената санкция. Инвокират се доводи за това, че от мотивите на акта на СРС не става ясно, защо е прието, че нарушението е извършено при условията на повторност. В проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от юрисконсулт Кабамитова, която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба, чрез юрисконсулт Киричева оспорва жалбата.

Представени са подробни съображенията си в писмен вид.

Представителят на С. счита жалбата по същество за неоснователна, поради което следва решението на СРС да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на С. и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуалното качество на свидетел е разпитан актосъставителят Л С и свидетелите по съставянето на акта. От техните показания и от останалите, събрани по делото доказателства се установява, че административно-наказателното производство е започнало, във връзка с подадена в Комисията за Ф. Н. жалба вх. № 91-02-827/26.09.2009 г. от А Б К. от гр.С. срещу застрахователя по повод отказ от негова страна за изплащане на застрахователно обезщетение по заведена претенция № *07212 по застрахователна полица № 51228736 „Бонус Каско” със срок на покритие 12.12.2008 г. - 11.12.2009 г. Във връзка с постъпилата жалба с писма изх.№ 91-02-827 от 01.10.2009 г. и от 03.11.2009 г. КФН е изисквала от З. „Б. В. И. Г." писмено обяснение по случая, както и представяне на заверено копие от преписката по посочената претенция. След извършена проверка на представените в КФН документи е констатирано, че на 20.02.2009 г. е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди от А Б Коляндов. Ликвидационна преписка е образувана във връзка с извършена кражба на лек автомобил „Ф" „Рейнджър" с ДК № ., собственост на Коляндов. По така предявената претенция е заведена преписка-щета № *07212. Застрахователното дружество е изисквало от лицето да представи постановление на съответната прокуратура за движението на воденото наказателно производство за противозаконно отнетото МПС. На 15.06.2009 г. като последно доказателство по чл.105 от КЗ е било представено постановление на СРП за спиране на наказателното производство, водено по чл. 346, ал. 1 от НК срещу неизвестен извършител по пр.пр.№ 10282/2009 г., по описа на СРП, ЗМ № 575/2009 г., по описа на 04 РУ на СДВР.

С писмо изх.№ П 01801/16.10.2009 г. дружеството се е произнесло с мотивиран отказ за изплащане на застрахователно обезщетение по заведената ликвидационна преписка, мотивирайки се с установени доказателства за извършена застрахователна измама.

За извършване на служебна проверка по случая КФН поискала от З. „Б. В. И. Г." да представи писмено обяснение, както и заверено копие на щетата.

С писмо изх. № П-01802/16.10.2009 г. застрахователят е изпратил на КФН, заверено копие от преписката.

Административно-наказващия орган е приел, че дружеството не е изпълнило задълженията си да се произнесе по един от начините, посочени в чл. 107, ал. 1 от КЗ до 24.02.2009 г., във връзка с което на 16.11.2009 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-610, който е бил връчен на пълномощник на застрахователя.

Въз основа на акта е издадено оспореното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че НП е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на

административно-производствените правила, поради което го е потвърдил.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на адреса на касатора на Н – юриконсулт на 31.01.2011 г. Касационната жалба е подадена чрез С Районен Съд на 18.02.2010 г. /вх. № 6028/. Действията по изпращането на жалбата са предприети по пощата на 14.02.2011 г., видно от поставеното върху лицевата страна на приложения към преписката пощенски плик клеймо, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релеванти за спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав касационната инстанция.

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от КЗ е застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15-дневен срок от представяне на доказателствата, изискани на основание чл. 105 от КЗ. Застрахователят е длъжен да се произнесе по заведената претенция като определи и изплати обезщетение, или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15-дневния срок започва да тече от 15.06.2009 г., когато е предаден и последния, изискан от застрахователя документ – постановлението на СРП за спирането на производството по воденото досъдебно производство. Застрахователят е отказал изплащане на обезщетение с писмо от 16.10.2009 г., т.е. с повече от три месеца закъснение.

Неоснователни са инвокираните доводи, че СРС не е обсъдил защо наказанието следва да се наложи при условията на повторност. Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р – 10 – 307/03.10.2008 г. за нарушение на чл. 107, ал. 1 от КЗ. По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. При установените факти, настоящият състав на АССГ намира, че не може да има спор в тази насока.

По отношение на искането за намаляване размера на наложената имуществена санкция съдът намира, че същата е определена в минимален размер, поради което не може да се намали повече.

Отговорността, която законът възлага на юридическите лица по реда на чл. 319, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 107, ал. 1 от КЗ, във връзка с чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, е обективна и безвиновна. Тя е проява на засилена превенция на държавата срещу определени нарушения и за да бъде ангажирана, е достатъчно само обективно да бъде констатирано неизпълнение на законови задължения.

В контекста на гореизложените разсъждения съдът намира за неоснователни и доводите за маловажност на случая.

За да може едно нарушение да се квалифицира като маловажно, следва да се прецени каква сфера на установения ред на държавното управление нарушава и от там да се

оцени степента на обществената му опасност, данните за личността на нарушителя и какво наказание е предвидено за това нарушение.

Степента на обществена опасност, на едно и също административно нарушение е в пряка връзка с развитието на обществените отношения, които то накърнява, в даден исторически момент. Това означава, че тя не е нещо неизменно, поради което съобразно характера на това деяние и неговото отрицателно значение за държавното управление, линията на наказателната политика на държавата ще се насочи, към налагането на по-строги или по-леки наказания. Именно видът и размерът на наказанието се явяват проекция на тази политика. Те са функция на значимостта на нарушението за реда и степента му на обществената опасност.

В разглеждания случай се касае за регулиране на обществени отношения с Ф. характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна регулативна функция, като акумулират Ф. ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането – обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 319 от КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, **Административен Съд С. – град, XII касационен състав,**

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 124 от 05.01.2011 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 6976/2010 г. на С Районен Съд – Наказателна колегия, 12 състав.

Решението е окончателно.